

ਰਜਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਬਾਸ਼ੇਸ ਹਰ ਨਾਥ- ਜਵਾਬਦਾਤਾ

29 ਅਪ੍ਰੈਲ 1965

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 325.

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ (III of 1949) S. 2(1) ਅਤੇ 13-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੇ 29 ਅਪ੍ਰੈਲ, 29 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ-ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ-ਕੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਸਪੇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਿਰਪੱਖ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ S. 15(3)-ਅਪੀਲੇਟ ਅਥਾਰਟੀ ਅੱਗੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਰੇਮਾਂਡ ਕੇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ 1065 ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲ ਲਈ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ

ਸਾਲ 1953, 1954 ਅਤੇ 1955 ਵਿੱਚ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇਹ ਮਿਆਦ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਸਨ ਜੋ ਜਨਵਰੀ, 1955 ਵਿੱਚ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ 30 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੈ। 30 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 2 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨਿਰਪੱਖ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਸਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(i) ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਪੱਖ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ 30 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਖਤਮ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ "ਕਿਰਾਏਦਾਰ" ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2(1) ਵਿੱਚ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1), ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ

ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਥੋਂ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਭਾਵ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ,

(7) ਏ.ਐਲ.ਆ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ 30 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ 30 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਯਾਨੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਕਟ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਛੇਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸਨ। ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(3) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਬਹਿਸ ਵਾਲੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਟਿੰਡਰ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 29 ਦੀ ਧਾਰਾ 15(5), ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਸਰਹਰੀਆ (ਅਪੀਲੇਟ ਅਥਾਰਟੀ), ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਫਜ਼, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 25 ਫਰਵਰੀ, 1962, ਸ੍ਰੀ ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਨ, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸੇਧ ਲਈ। ਲੈਹਿਆਮਾ, ਮਿਤੀ 4 ਮਈ, 1961, ਕੇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ 1959, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੂਟ 30 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਸੁਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਨਵੰਬਰ, 1960. 3 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ।

ਦੀ ਮਿਆਦ 1 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ 31 ਦਸੰਬਰ, 1960 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ।

VOL XVIII (2) ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

30 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ 15 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈਆਂ। 24 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ, ਇਸ ਮਿਆਦ ਲਈ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ 1 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਤੋਂ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਤੱਕ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ 5 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ 26 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ, 2 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ

ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ 4 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਇਹਨਾਂ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਨਿਰਪੱਖ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਰੁਪਏ 200 ਰੁਪਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 4 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ 30 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਰਦ. ਜਨਵਰੀ, 1955 ਵਿੱਚ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 10665-ਐਲਬੀ-53/957, ਮਿਤੀ 19 ਜਨਵਰੀ, 1957 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਾਲ 1953, 1954 ਅਤੇ 1955 ਅਤੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਇਹ ਮਿਆਦ ਸੀ।

VOL XVIII (2) ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

30 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ 15 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਈਆਂ। 24 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ, ਇਸ ਮਿਆਦ ਲਈ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ। 1 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਤੋਂ 31 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਤੱਕ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ 5 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ 26 ਮਾਰਚ, 1963 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ, 2 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ 4 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਇਹਨਾਂ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਨਿਰਪੱਖ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਰੁਪਏ 200 ਰੁਪਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 4 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ 30 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਰਦ. ਜਨਵਰੀ, 1955 ਵਿੱਚ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 10665-ਐਲਬੀ-53/957, ਮਿਤੀ 19 ਜਨਵਰੀ, 1957 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਾਲ 1953, 1954 ਅਤੇ 1955 ਅਤੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਇਹ ਮਿਆਦ ਸੀ।

30 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ। 21 ਅਕਤੂਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਨਵੰਬਰ, 1960 ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਿਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਐਕਟ. ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ 5 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲਾਂ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 5 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਨੰਬਰ 2959-ਸੀ-III-60/25151, ਮਿਤੀ 4 ਜੂਨ, 1960, ਅਤੇ 6 ਜੂਨ, 1960 ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ, ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਇਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਗਿਣੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤ੍ਰਾਂ ਇਹ ਮਿਆਦ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਸਾਨੀ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ 5 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਮੈਰਿਟ 'ਤੇ ਸੁਣਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। 28 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮੌਜੂਦਾ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਉਠਾਈਆਂ ਹਨ:

(1) ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ 5 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਮੀਖਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਦੀਪ ਚੰਦ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਵਿ.

(2) ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਛੋਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਗਿਣੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਇਹ ਮਿਆਦ ਅਜੇ 2 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। 1955. ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹਨਾਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਕੋਲ ਇਹਨਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ;

(3) ਕਿ 28 ਅਕਤੂਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 30 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ 1 ਦਸੰਬਰ, 1959. 2 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਦੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ; ਅਤੇ

(4) ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਭੇਜ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੀਆਂ ਭਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤ ਉਚਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਸ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਕਿਰਾਏ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰ ਦੇਵੇ।

ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਇਹ ਸਨ

(1) ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ 1 ਦਸੰਬਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। 1959. ਲਈ ਸੂਟ

ਰਾਜਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ 14 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 30 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਥ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ

ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਇਹਨਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਐਕਟ 1 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਪਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। 30 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ

(2) ਕਿ 5 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਲੀਮਡ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਲੀਮਡ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 5 ਦਸੰਬਰ 1961 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੂਜਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰੋ। ਤੀਸਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇੰਨਾ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਸਮੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਚੌਥਾ, ਸਮੀਖਿਆ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਇਸ ਅੰਤਮ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹਨ:

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਜਨਵਰੀ, 1955 ਵਿੱਚ 'ਕਦੇ-ਕਦੇ' ਮੁਕੰਮਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਜਨਵਰੀ, 1955 ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸਾਰੀ ਕਦੇ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਇੱਕ ਤੱਥ ਸੀ ਜੋ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 106, ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਸਬੂਤ ਦੇ ਬੇਝ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਜੀਬ ਤੱਥ 'ਤੇ ਰੈਸ਼ਨੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਵੱਲੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਛੇਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਜਨਵਰੀ, 1960 ਵਿੱਚ ਛੇਟ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ

ਹੈ।" ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਗਾੜਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਛੇਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਤੇ 2 ਜਨਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਉਚਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਯੋਗਤਾ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 30 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਦੁਕਾਨਾਂ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

VOL. XVIII-(2)] ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਜਨਵਰੀ, 1960, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ- ਰਜਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(1) ਵਿੱਚ "ਕਿਰਾਏਦਾਰ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ:

'ਕਿਰਾਏਦਾਰ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਬਜ਼ਾਰ, ਕਾਰਟ-ਸਟੈਂਡ ਜਾਂ ਬੁੱਚੜਖਾਨੇ ਜਾਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਜਾਂ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਟਾਊਨ ਜਾਂ ਨੇਟੀਫਾਈਡ ਏਰੀਆ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਜਾਂ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ 30 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜੇ ਵੀ "ਕਿਰਾਏਦਾਰ" ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1), ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿਚ ਉਥੋਂ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਭਾਵ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ 30 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ

ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ 30 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਯਾਨੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਕਟ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦੁਕਾਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL. XVIII-2)

ਰਾਜਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਇਸ ਲਈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੇਵਲ ਬਸ਼ੇਸ਼ਰ ਨਾਥ ਪੱਖੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਦਾਸ (3) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਮੇਰਵਾੜਾ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ 1947 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 9(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸ਼ਰਤਾਂ- "ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਕੋਈ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਹੈ

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ- "ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਮੇਰਵਾੜਾ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 9(1), ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ। ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ।

ਐਸ.ਐਨ

ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 9(1) ਵਿੱਚ, 'ਕਿਰਾਏਦਾਰ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਸਖ਼ਤ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੌਜੂਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਸਗੋਂ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਾਬਕਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ, ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 4 ਅਤੇ 17 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ

VOL. XVIII-(2)] ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਿਯੰਤਰਣ ਐਕਟ, ਜਿੱਥੇ ਸਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਰਾਜਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਵੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ-

ਬਸ਼ੇਸ਼ਰ ਨਾਥ

"ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ 17."

ਫਲਸ਼ੋ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮਹਿਰ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਨਗਰ ਮਾਈ (5) ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਜਨਵਰੀ, 1962 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਗਰ ਮੱਲ ਨੇ ਇੱਕ ਮਾਹੀ ਦਾਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਸੈਣ ਦਾਸ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਝਗੜੇ ਵਿਚ ਰੁਪਏ ਵਿਚ ਮਕਾਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। 300, ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੈਂਟ-ਡੀਡ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ 12 ਸਤੰਬਰ, 1928 ਤੋਂ, ਰੁਪਏ ਦੇ ਮਾਸਿਕ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਲਈ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। 3. ਸੈਣ ਦਾਸ ਦੀ ਕਰੀਬ 13 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਹੀ ਦਾਸ ਉਸਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਵਾਰਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਘਰ ਦਾ ਇਕਲੌਤਾ ਕਿੱਤਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ 10 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਨਾਗਰ ਮੱਲ ਦਾ ਘਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਹੀ ਦਾਸ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਉਸ ਕੋਲ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਾਗਰ ਮੱਲ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ 12 ਸਤੰਬਰ, 1929 ਨੂੰ ਲੀਜ਼ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤਹਿਤ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ, ਮਾਹੀ ਦਾਸ, ਨੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਨਾਗਰ ਮੱਲ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 10,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਕੇ ਕਰਜ਼ਾ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 100. ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਨਾਗਰ ਮੱਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਮਕਾਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਘਰ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਲੀਜ਼-ਡੀਡ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਨਾਗਰ ਮੱਲ ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, 1929 ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ 1949 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਮਲ ਦ ਲੀਜ਼। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਸੀ, ਇਹ j ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਸੀ ਕਿ ਨਾਗਰ ਮੱਲ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਹਿਤ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੌਰਗੇਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਾਗਰ ਮੱਲ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਾਗਰ ਮੱਲ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਮਾਹੀ ਦਾਸ ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ "ਕਿਰਾਏਦਾਰ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਬਜ਼ਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਸੀ.ਜੇ. ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਥੋਰਟੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ 20 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਦੋਂ ਖੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਸ਼ਬਦ "ਕਿਰਾਏਦਾਰ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣਿਆ ਸੀ। ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਮੁੱਖ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਗਲਤ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਛੁਡਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮਾਹੀ ਦਾਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੌਰਗੇਜ-ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਡਿਸਚਾਰਜ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ, ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਕਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਾਰਲੀਅਰ ਗੈਰ-ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮਾਹੀ ਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕ ਖੁਦ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ

ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਖੌਤੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 20 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਹੈ ਕਿ ਮਾਹੀ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਨਾਗਰ ਮੱਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਮਾਹੀ ਦਾਸ

VOL XVHI (2) ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਐਕਟ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਕਜਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ "ਕਿਰਾਏਦਾਰ" ਵਿਚ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲਾਂ, ਉੱਘੇ ਵਕੀਲ ਦੇ, ਉਥੇ-ਬਸ਼ੇਸ਼ਰ ਨਾਥ ਫੋਰ, ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੁੜ-ਮੁਦਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਚੌਥੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(3) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਸਹੀ ਰਿਮਾਂਡ ਦਿੱਤਾ। ਧਰਮ ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਯੋਗ ਰਾਜ (6) ਵਿਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਸਹੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

"ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਟੈਂਡਰਡ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਵਿੱਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕੰਟਰੋਲਰ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਮੂਕ ਦਰਸ਼ਕ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇ। ਸਬੂਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਤੋਂ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਬੁਲਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਦਾਰ ਹਨ ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਹਨ। ਨਿਰਪੱਖ ਕਿਰਾਇਆ ਜਾਂ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲਈ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣ ਲਈ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਹੋਰ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰਨ ਲਈ।" ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਦਲੀਲ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ, ਇਹ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਹੈ। 5 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 2959-ਸੀ-III- 60/25151, ਮਿਤੀ 4 ਜੂਨ 1960 ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰਜਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ-ਨੰ. 10665-LB 58.957, ਮਿਤੀ 19 ਜਨਵਰੀ, 1957, ਨੇ ਬਸ਼ੇਸ਼ਰ ਨਾਂਹ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ। ਮਿਤੀ 5 ਦਸੰਬਰ, 1961। ਇਹ ਆਰਡਰ 47, ਨਿਯਮ 1, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ (ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈਰੀ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ, ਜੇ. ਦੀ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਵੇਖੋ ., ਕੇਚਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (7) ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਰ ਹਰੀ ਸ਼ੰਕਰ ਪਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਮਿੱਤਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਖਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Rupinder Kumar
Translator